

Arrest

nr. 283 401 van 17 januari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Ruddervoordestraat 1
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 juni 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.03.2021 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van een verzoek om internationale bescherming en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Mevrouw heeft achtereenvolgens acht verzoeken om internationale bescherming ingediend. De Belgische asielinstanties oordeelden dat ze geen internationale bescherming behoeft (noch de vluchtelingenstatus, noch subsidiaire bescherming werden haar toegekend).

De elementen van integratie (het volgen van Nederlandse taallessen, haar inzet voor diverse verenigingen, haar werkbereidheid, het gegeven dat ze geen feiten van openbare orde pleegde) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Mevrouw verblijft sedert 2015 in België. Mevrouw haar verblijf was precair en werd enkel toegestaan in het kader van haar verzoeken om internationale bescherming. Alle verzoeken werden afgesloten met beslissingen die niet hebben geleid tot het toekennen van een beschermingsstatuut. De duur van haar verblijf in België op zich hindert mevrouw niet om terug te keren naar het land van herkomst om zich voor het verkrijgen van een visum D (lang verblijf in België) te richten tot de bevoegde Belgische ambassade. Mevrouw toont niet aan dat een terugkeer bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn.

Mevrouw beweert geen contacten of mogelijkheden tot verblijf in Irak te hebben. Nochtans blijkt uit de asielinterviews die werden afgenomen dat mevrouw nog steeds over een familiaal netwerk beschikt en er contact mee onderhoudt (zoals onder meer met haar vader die een infarct zou hebben gehad). De bewering dat ze niets of niemand meer heeft, is dan ook niet geloofwaardig.

Mevrouw verklaart dat een verhuis naar Irak problematisch zou zijn, maar verduidelijkt vervolgens niet waarom een terugkeer naar Irak problematisch zou zijn. Een dergelijke oppervlakkige bewering kunnen we niet als buitengewone omstandigheid aanvaarden.

Er werden in de aanvraag art. 9bis geen medische problemen gemeld als buitengewone omstandigheid. Mevrouw diende in 2016 een aanvraag art. 9ter in, maar deze aanvraag was onontvankelijk (beslissing genomen in 2017) omdat er geen enkel medisch getuigschrift werd voorgelegd conform het model van het standaardgetuigschrift. Nadien werd er geen nieuwe aanvraag art. 9ter ingediend.

Dat haar dochter legaal in België verblijft, doet geen situatie ontstaan die haar er van zou kunnen weerhouden om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Mevrouw toont niet aan dat er een afhankelijkheidsrelatie is die niet onderbroken kan worden.

*De Belgische ambassade werkt samen met outsourcing visa centers. Er zijn centra gelegen in Bagdad en Erbil. Met andere woorden mevrouw kan via deze centra in Bagdad en Erbil een visum aanvragen. Meer informatie is terug te vinden via deze link:
[https://jordan.diplomatie.belgium.be/nl/naarbelgiekomen/visum-voor-belgie.](https://jordan.diplomatie.belgium.be/nl/naarbelgiekomen/visum-voor-belgie)”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Enig middel: Schending van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 8 EVRM, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van

bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijke bestuur

Schending van de aangevoerde bepalingen doordat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het privé- en gezinsleven

1.

Verzoekster diende een aanvraag tot verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis Vw. bij de Burgemeester van haar verblijfplaats.

Artikel 9bis Vw. bepaalt dat in dat geval buitengewone omstandigheden moeten worden aangevoerd, die aantonen waarom de aanvraag niet vanuit het herkomstland kan worden ingediend:

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven”.

Verzoekster bracht als buitengewone omstandigheden onder meer de banden die zij in BELGIË heeft opgebouwd met vrienden en haar familie die in België verblijft en haar integratieinspanningen.

Het komt de verwerende partij toe deze elementen te onderzoeken en in mee te nemen in de overweging om tot de beslissing te komen.

Indien de verwerende partij een aangehaald element niet weerhoudt als buitengewone omstandigheid, komt het de verwerende partij toe om dit te motiveren.

In casu heeft verzoekster tal van buitengewone omstandigheden aangebracht.

Meer bepaald is verzoekster reeds sinds 2015 in België. Haar echtgenoot is overleden en al haar kinderen (en kleinkind) wonen in België.

Alle contacten met familie vinden in België plaats.

Verzoekster heeft geen mogelijkheid om terug te keren naar Irak. Zij heeft daar niets meer en kan daar nergens verblijven.

De bestreden beslissing stelt dat het niet geloofwaardig zou zijn dat verzoekster niemand zou hebben in Irak. Zij verwijst naar de asielinterviews waarin wordt vermeld dat verzoekster in Irak nog contacten onderhoud met familie.

Er wordt voorbij gegaan aan het feit dat dit verre familie betreft, en dat de dichte familie in België woont. De dochters, kleindochter, en zoon van verzoekster wonen allen in België. Personen in Irak betreffen geen personen bij wie concludante terecht kan of bij wie zij zou kunnen verblijven. De motivering dat verzoekster aldaar zou kunnen verblijven, louter omdat zij banden onderhoudt, kan niet worden gevolgd.

Bovendien zou bij een terugkeer verzoekster voor lange tijd worden gescheiden van haar kinderen en kleinkind. Het zien opgroeien van haar kleinkind is een unieke gebeurtenis, die zij nooit meer zou kunnen herstellen. Alle tijd die zij van haar kleinkind is verwijderd is verloren tijd die niet meer kan ingehaald worden, waarin haar kleinkind zich verder ontwikkelt buiten haar aanwezigheid.

Aldus is er sprake van een onevenredige schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, en wordt artikel 8 EVRM geschonden.

De verwerende partij gaat volledig voorbij aan deze elementen, louter stellende dat er geen afhankelijkheidssituatie zou bestaan tussen verzoekster en haar kinderen of kleinkind.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Aldus heeft de verwerende partij de elementen onvoldoende onderzocht en is ze onvoldoende zorgvuldig te werk gegaan.

De bestreden beslissing schendt dan ook voormelde bepalingen.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen.(RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de

machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekster niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoekster betoogt dat zij de banden die zij in België heeft opgebouwd met haar vrienden en familie en haar integratie-inspanningen als buitengewone omstandigheden heeft voorgelegd. Zij wijst er in het bijzonder op dat zij reeds sedert 2015 in België verblijft, dat haar echtgenoot is overleden en dat al haar kinderen en haar kleinkind in België wonen van wie zij voor lange tijd zou worden gescheiden bij een terugkeer, terwijl het zien opgroeien van een kleinkind een unieke gebeurtenis is en deze tijd niet meer kan worden ingehaald. Zij betoogt dat de verwerende partij hieraan voorbijgaat, louter stellende dat er geen afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoekster, haar kinderen en haar kleinkind.

Met betrekking tot het gezins- en familieleven waarop verzoekster zich thans beroept, had verzoekster in haar aanvraag het volgende voorgelegd aan de verwerende partij:

“Bovendien woont verzoekster in België met haar drie kinderen, voor wie een verhuis naar Irak evenzeer problematisch is.”

En

“Tot slot woont verzoekster samen met haar drie kinderen, die allen tevens geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving, en voor wie gelet op hun jonge leeftijd bij aankomst in België, een verhuis allerminst evident is.”

De verwerende partij heeft hier wel degelijk rekening mee gehouden en geoordeeld dat dit een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat, en verzoekster niet aantoonst dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat die niet onderbroken kan worden. Verzoekster toont niet aan dat en om welke reden deze beoordeling in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en familieleven is immers niet absoluut. Zo heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en dat artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). Daarenboven stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De verwerende partij heeft erop gewezen dat het gaat om een tijdelijke terugkeer. Verzoekster toont niet aan dat een dergelijke tijdelijke terugkeer met het oog op het vervullen van de formaliteiten vanuit het land van herkomst, zoals de regel het voorschrijft, in haar concrete geval alsnog een schending zou inhouden van artikel 8 van het EVRM. Immers, de verwerende partij heeft erop gewezen dat verzoekster niet aantoonst dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en haar dochter die niet tijdelijk zou kunnen worden onderbroken. Daarmee heeft zij terecht gedoeld op het gegeven dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Waar verzoekster erop wijst dat zij haar kleinkind wil zien opgroeien moet worden vastgesteld dat zij dit niet in haar aanvraag heeft aangevoerd, en toont zij überhaupt niet aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft vastgesteld dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie die de gebruikelijke affectieve banden overstijgt en die alsnog een tijdelijke terugkeer in de weg zou staan en dus evenmin dat hiermee artikel 8 van het EVRM zou zijn geschonden.

Waar verzoekster wijst op de elementen die volgens haar wijzen op haar integratie en sociale banden in België, toont zij evenmin aan dat deze van die aard zijn dat zij niet tijdelijk kunnen worden onderbroken, zodat zij niet aantoonst dat een tijdelijke terugkeer alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM met zich zou brengen. In die optiek is het standpunt van de verwerende partij in lijn met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster toont niet aan waarom daar in haar geval anders over moet worden gedacht.

Tot slot moet erop worden gewezen dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om vast te stellen dat, aangezien verzoekster tijdens haar asielinterviews verklaarde dat zij in haar land van herkomst nog over een familiaal netwerk beschikt, haar bewering dat zij aldaar niets of niemand meer heeft niet geloofwaardig is. Verzoeksters bewering dat het alleen over verre familie gaat en dat zij niet terecht kan bij de personen die in Irak verblijven, valt verder niet te rijmen met het feit dat zij had verklaard dat zij nog contacten onderhoudt met onder andere haar vader, zoals dat in de bestreden beslissing wordt gesteld. Verzoekster ontkent niet dat zij dit had verklaard, en brengt verder geen enkel concreet argument in tegen deze vaststelling. Zij toont dus niet aan dat deze motivering niet deugdelijk zou zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoonst dat de verwerende partij niet alle in de aanvraag aangehaalde elementen heeft onderzocht of daar niet of niet afdoende over heeft gemotiveerd. Evenmin heeft zij aangetoond dat de verwerende partij onwettig heeft gehandeld door vast te stellen dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die haar zouden toelaten om de aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen in plaats van via de diplomatieke of consulaire post die

bevoegd is voor haar verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland en op grond van die vaststelling de aanvraag onontvankelijk verklaart.

2.3. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS